

която ни окрилява въ тежкия и мъчителен поход към обетованата земя на братството, мира и веселия труд . . .

Да имах вдъхновените слова на земните певци, да имах гласа на чудните славеи — бих изпял химна на деня, който тегне на душата ми като странно, непонятно бреме.

Дядо Иван минава край мене и ме подканя:

— Бързай, сине мой!

Това той знае. Него е научил през дълголетие на своя живот. А много е видял, защото много пътища е кръстосал. Примирен, равнодушен и печален е: — нищо не е проумял. А аз съм щастлив, защото разбирам. Надникни въ душата ми, бедно старче, погледни, ако можеш, съ малките си сиви очи — там ще видиш извора на моя пламък. Аз изгарям въ възторга на странно съчетание. Въ мене бушуват две страшни сили. Едната сринва бетонните стени на мрачните подземия, раздира черната завеса на ноща, разсича синежите на безкрайността и смъква съ жлъч и остървение маската на всички лъжи и лицемерия, които през векове са задушвали съвест и ум. Другата пригръща света и съ безсилното умиление на влюбена мома, шепне:

— Обичам те, живеј и се радвай, милий мой...

Воловете преживят кротко. Запрягам ги и казвам:

— Хайде!

Тръгваме. Утрото разпъва свилени мрежи над наобятният простор. Синевите трептят — криле на огромна, светлопрозрачна чучулига. Дърветата се усмихват като стари верни приятели и ми шепнат приветливо:

— Доброутро! Доброутро!